

TRINKETS

VRIENDSCHAP IS ONBETAALBAAR
DE REST KUN JE STELEN

Bekend van
NETFLIX

KIRSTEN SMITH

‘Haar minderwaardigheidscomplex is mijn mazzel.’

Hier moet het zijn

Mensen die zeggen dat Portland de plaats is
waar hipster-dertigers naartoe gaan
om met pensioen te gaan,
zijn duidelijk nooit in Lake Oswego geweest,
mijn nieuwe woonplaats,
een oprisping van een voorstad,
een provinciaal utopia van Audi-type-A-bestuurders,
waar zo veel mensen blank zijn
dat ze het 'Lake Albino' noemen,
een plek waar vaders naartoe gaan
als het ze niet kan schelen dat hun kind
gelukkiger was in Idaho;
een plek waar vaders naartoe gaan als
ze hopen dat een constante stortbui

hun verleden zal wegspoelen alsof het er nooit is geweest
en alles wat ze zien een nieuwe baan is
en een mooie nieuwe vrouw;
en een plek
waar je je dochter naartoe stuurt
zodat ze een goede opleiding kan volgen
en haar vervolgens
met daverend succes negeert.

Kort en lang

Van de zes maanden dat ik hier ben,
waren de eerste twee vriendinloos
tot ik Rachelle tegenkwam.

Zij had een bestie nodig en ik wie dan ook.
Ik ontmoette haar bij de leerlingenraad,
de kortste weg naar contact en vriendschap
als je nieuw bent.

Ik ben er te kort om bij iedereen bekend te zijn,
maar lang genoeg om te weten wie iedereen is.

Ik ben er te kort om te weten
waarom Ken Headley 'Kwakman' wordt genoemd,
maar lang genoeg om gehoord te hebben
dat meneer Hart van school moest
omdat hij Martin Pierce een oneerbaar voorstel deed
tijdens het bio-practicum.

Ik ben er te kort om te snappen
wat de Interplanetaire Analyseclub eigenlijk inhoudt,
maar lang genoeg om me te realiseren
dat als er een jongen is
waar elk meisje een moord voor zou doen,
dat Brady Finch is.

Het menselijk lichaam

Brady staat bij zijn kluisje
en terwijl hij omhoogreikt om iets te pakken,
schieet het woord 'spierbundel' door mijn hoofd.
Waarschijnlijk omdat we het daar net over hebben gehad
tijdens de bespreking van het menselijk lichaam
met biologie.

Ik ga tegen meneer Lopez zeggen
dat als hij wil dat mensen
het menselijk lichaam daadwerkelijk op waarde schatten,
hij een foto moet laten zien
van de onderarm van Brady Finch
en daarbij het woord 'spierbundel' moet uitspreken.
Dan wil ik wedden dat alle meisjes met een vijf min
ineens een achtenhalf zullen scoren.

Brady ritst zijn rugzak dicht,
sluit zijn kluisje met een klap
en zijn spierbundel daalt af
om zich om zijn welverdiende plek in de wereld
te vouwen:
de schouder van Tabitha Foster.

SPIEGELTJE, SPIEGELTJE AAN DE WAND

Ik vraag me af wat het nut is van, tussen aanhalingstekens, ‘populair zijn’, aangezien het soms uitermate irritant is. Voorbeeld: idioten en paupers komen voortdurend op je af en dringen je aura binnen met zinloze begroetingen, smeekbedes om aandacht en vriendschapspleidooien.

‘Hé, Tabitha... Hoe gaat-ie?... Hoe is-ie?... Te gekke oorbellen...’ Etc. Etc. Kots. Aandachtzuigers zijn emotioneel uitputtend.

Begrijp me niet verkeerd. Natuurlijk vind ik het fijn dat mensen me kennen en dat ik het voordeel heb dat ik overal mee wegkom, maar het grootste deel van de tijd zou een greintje privacy toch wel prettig zijn.

Dit is trouwens een van de weinige momenten waarop ik dat voornoemde greintje krijg, in de wc, waar ik

met Kayla en Taryn rondhang. Tuurlijk, ze praten over belachelijke dingen, maar wanneer ze in de spiegel kijken letten ze tenminste niet op mij.

‘Ik heb gisteravond anderhalf uur cardio gedaan,’ begint Kayla, en ze strijkt haar lange zwarte haren uit haar gezicht. Aziatische meisjes zijn mazzelkonten als het op haren aankomt. Op hun lichaam groeit bijna niets en op hun hoofd woekeren van die superglanzende, onderhoudsarme manen.

‘Ik weet bijna zeker dat je verstopt raakt van cola light,’ zegt Taryn, en ze grijpt naar haar buik.

Een minuut later trekt Kayla een scheef gezicht naar een bruisende blondine die de toiletruimte verlaat. ‘Serena Bell is aan de pil,’ roddelt ze. ‘Daarom zijn haar tieten zo immens.’

‘Die van mij zijn gewoon een godsgeschenk,’ zegt Taryn, die haar décolleté verdiept door haar borsten op te duwen in haar laag uitgesneden Juicy Couture-top. Het is waar; haar C-cup is een pluspunt (of twee), en geloof maar dat ze die weet in te zetten.

Voor de verandering bestoken Kayla en Taryn me eens niet met vragen als: ‘Hoe gaat het met Brady?’ en ‘Wat gaan we vanavond doen?’ omdat ze het te druk hebben met hun make-up bijwerken en zich optutten en gekke bekken trekken naar zichzelf in de spiegel.

Ik ben een geheime connaisseur als het daarom gaat. Elke vrouw trekt een ander gezicht. Mijn moeder heeft een broeierige blik met haar ogen half gesloten, sexy en mysterieus. Kayla tuit haar lippen alsof ze met ingezogen wangen een kus geeft. Taryn duwt met een klein uitda-

gend lachje haar kin naar beneden, op zo'n manier dat het lijkt alsof ze vijf kilo lichter is. Jammer dat ze het geen van drieën kunnen waarmaken in het echte leven. Dat is het waardeloze van zo'n spiegelgezicht trekken, je oefent het omdat je wilt dat andere mensen je zo zien, maar uiteindelijk ben jij de enige die het ooit te zien krijgt.

Dit onderwerp is waarschijnlijk schoolblogwaardig, maar wie heeft daar tijd voor. Dat mevrouw Hoberman me toevallig vorig semester een tien heeft gegeven voor creatief schrijven wil nog niet zeggen dat ik mijn tijd zou moeten verdoen met bloggen. Bloggen is voor mensen die geen sociaal leven hebben. Bovendien geeft mevrouw Hoberman iedereen een tien. Vandaar mijn inschrijving voor de extra Shakespearelessen dit semester. Het leukste zijn de uitstapjes, waarbij je onder het mom van extra studiepunten met je vrienden gaat stappen. Dit jaar gaan we alleen een avondje uit naar het Northwest Classical Theatre om daar een stuk te zien, maar volgend jaar, in de bovenbouw, gaan we naar Ashland voor het Shakespearefestival. Dat wil dus zeggen: een heel weekend met je vriendje naar bed gaan en dronken worden. En je ouders betalen graag de rekening, omdat ze denken dat je iets nuttigs leert.

Wat Brady betreft, het gezicht dat hij trekt voor de spiegel heb ik nog nooit gezien. Zijn alledaagse gezicht is al behoorlijk indrukwekkend. Hij heeft kuiltjes in zijn wangen en dik blond haar dat altijd in de schattigste zin van het woord een beetje borstelig zit, en hij heeft momenten waarop hij echt heel charmant kan zijn. Hij gelooft niet in diepzinnige gesprekken, maar welke jongen

doet dat wel? En dan nog, wat is het nut daarvan? Het is veel makkelijker om geen diepzinnige gesprekken te voeren. Uiteindelijk komt het neer op eindeloos praten over gevoelens (de jouwe, niet de zijne) en jezelf dusdanig kwetsbaar opstellen dat je te veel weggeeft, wat onvermijdelijk uitloopt op een gebroken hart en teleurstelling.

Kayla is klaar met het aanbrengen van haar semidoorschijnende roze Dior-lipgloss, compleet met lipvergroter. Haar lippen zien er verblindend plakkerig uit.

‘Kunnen we gaan?’ vraag ik. Marcia Abrahams blijft maar mijn kant op kijken en ik heb zo’n vermoeden dat ze de moed staat te verzamelen om naar me toe te komen en me te vragen wat ik zal aantrekken naar het Lentebal. Elf weken voor elk schoolfeest vraagt ze me wat ik zal aantrekken, daar kan ik de klok op gelijk zetten. En op de een of andere manier slaagt ze er altijd in te verschijnen in iets vrijwel identieks. Imitatie wordt gezien als een compliment, maar na-apers zijn irritant en moeten genegeerd worden zodra je ziet dat ze aanstalten maken je *inner circle* binnen te dringen.

Dat gezegd hebbende, er zit een groot voordeel aan een hoge positie op de populariteitsladder van de Lakers: jij en je gelijkgestemde klasgenoten hebben aan elkaar grenzende kluisjes. Ik weet niet hoe dat precies in zijn werk gaat, maar het lijkt erop dat het begeerlijkste onroerend goed toebehoort aan de populaire topers.

Kayla, Taryn en ik slenteren naar ons kluisjesblok. Brady en zijn boys staan daar al. Brady pakt een vitami-

nesupplement uit zijn kluisje. Hij gaat heel goed op top-prestaties.

Jason Baines vraagt aan hem: ‘Waar was je gisteravond?’

‘Ja,’ valt Noah Simos hem bij. ‘Je bent niet komen opdagen bij Ferbers.’

‘Heeft je moeder dat niet gezegd?’ zegt Brady. ‘Ze heeft me gevraagd of ik naar jouw huis kon komen zodat ze me kon pijpen.’

Is het je ooit opgevallen dat jongens dol zijn op geintjes over met elkaars moeders naar bed gaan? Dat, of hoe gay de ander is. Als je een penis hebt beschik je blijkbaar over een eindeloze voorraad van dit type ongein.

Noah stompt hem en Brady slaat lachend zijn arm om mijn schouder. Ik ruik zijn D&G-luchtje. Het is niet helemaal onplezierig.

Ik kijk naar hem met een jij-bent-de-geweldigste-persoon-die-ik-ken-en-jouw-arm-om-mij-heen-maakt-megelukkiger-dan-wat-dan-ook-op-de-hele-wereld-blik.

‘Hoe laat zal ik je vanavond oppikken?’ vraagt hij, met zijn mond op de mijne.

‘Uurtje of negen?’ zeg ik. Hij mag dan een soort van eikel zijn, maar hij heeft lekkere lippen. En hij is één meter negentig, wat goed is, want ik ben zo’n drie centimeter langer dan de meeste meisjes van mijn klas. Soms vragen mensen me of ik model ben. Mijn moeder heeft me ooit laten fotograferen door een beroepsfotograaf, maar ik vond het vreselijk. Allemaal hete lampen en alles wat ik moest doen was nep, en het was megasaai. Hoewel, vreemd genoeg zou je kunnen zeggen dat ik nu precies

hetzelfde doe: naar Brady kijken en de rol spelen van de perfecte vriendin. Dat, of ik laat hem het gezicht zien dat ik voor de spiegel trek.

19 FEBRUARI

Ik weet dat ik niet direct verantwoordelijk was voor de lange en de korte joggingbroekspijp waarmee Lindsay Manatore het atletiekparcours moest lopen, maar ik had Alex waarschijnlijk moeten tegenhouden toen ze de pijp eraf sneed met Janets zakmes. En toch ben ik stiekem blij dat ik dat niet heb gedaan, omdat het geinig was. Elke keer als we Lindsays pad kruisten, begon ik te zingen: 'LindsayBob Shortpants!'

De belangrijkste reden waarom Alex vriendinnen met me wilde worden is omdat ze vindt dat ik grappig ben. Dat, en omdat ze aannam dat ik tot hetzelfde sociale kringetje behoor als zij door de kleren die ik draag. Ik zei tegen haar: 'O nee, ik heb gewoon totaal geen gevoel

voor mode.' Voordat ik het wist, werd ik geïntroduceerd bij haar vrienden als haar hilarische, sarcastische nieuwe vriendin Moe. Dat was aan het begin van de brugklas, en die persoon ben ik altijd gebleven.

Daarvoor was ik vriendinnen met losers, maar ik moet zeggen dat bij de heftige kids horen, of de ruige gang of hoe je ze ook wilt noemen, zijn voordelen heeft, want niemand fokt met je. Tegelijkertijd is het probleem dat iedereen met een boog om je heen loopt omdat ze denken dat je gevaarlijk bent of dat je ze in elkaar zult slaan, dus echt kans om anderen te leren kennen krijg je niet.

De enige die af en toe een glimp van mijn echte ik opvangt is Noah. Dat zal hij trouwens hoogstwaarschijnlijk niet toegeven in ZIJN dagboek. Maar hij is een populaire gast, en populaire gasten houden geen dagboeken bij. Hun levens draaien om status-updates, en met status bedoel ik STATUS. Hij gaat om met mensen als Tabitha Foster en Brady Finch en Jason Baines. Noah praat alleen na school met me, als er niemand bij is. En hij gaat weg voordat mijn tante uit haar werk komt. Of ik ga weg voordat zijn moeder thuiskomt.

Gisteren zwaaide ik naar hem toen ik hem met zijn ouders zag lopen. Hij zwaaide niet terug. Ik hoorde zijn moeder zeggen: 'Wie is dat?' Zijn antwoord: 'Geen idee.' Hé, klootzak, prima als je wilt doen alsof je me niet kent, maar ik woon naast je. Kon je niet gewoon zeggen: 'Ik geloof dat ze naast ons woont'? Hij hoeft me heus niet

zijn onsterfelijke liefde te verklaren of de hele wereld te vertellen dat we zoenen en soms nog wel meer dan dat, maar geef tenminste toe dat ik iemand ben die je wel eens hebt gezien. Eikel.

www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Trinkets*

Verschenen bij Little, Brown and Company

© 2013 Kirsten Smith

Voor deze uitgave:

© 2019 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Marjolein Algera

Omslagafbeelding: © 2019 Netflix and used with permission from Netflix, Inc. Netflix is a registered trademark of Netflix, Inc. and its affiliates.

Omslagontwerp: Miriam van de Ven

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan.

Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4931 3 (e-book 978 90 261 4932 0)

NUR 284, 285